

1 MEI 1926

No. 9

31e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

Want er is geschreven: „Ik zal de wijsheid der wijzen doen ver-
gaan, en het verstand der verstandigen zal ik te niet maken”.

1 Kor. 1:19.

DE EERSTE VAN HET MENSCHELIJK GESLACHT
WERD GESCHAPEN NAAR GODS GELIJKENIS.
GODDELIJKE OPENBARING EEN EEUWIG BEGINSSEL.

Conferentierede van Ouderling Orson N. Whitney
van den Raad der Twaalf. In den Tabernakel te
Salt Lake City, 5 October 1925.

Goddelijke openbaring.

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, gelooft in de leerstellingen van goddelijke openbaring, rechtstreeks en voortdurend.

„Wij gelooven in al hetgeen God geopenbaard heeft, al wat Hij nu openbaart, en wij gelooven, dat Hij nog vele groote en voorname dingen zal openbaren aangaande het Koninkrijk van God.”

Zoo luidt een onzer Artikelen des Geloofs, die voor de Kerk geschreven werden, door haar stichter Joseph Smith, profeet, ziener en openbaarder.

Mijn reden voor de keuze van dit onderwerp is een opmerking, die men beweert, afkomstig te zijn van Kolonel William Jennings Bryan, eere zij zijn nagedachtenis, welke bij het vermaarde Evolutie-proces te Dayton, Tennessee, gemaakt werd. Hij zeide, volgens deze bewering: de vernietiging van den Bijbel beteekent de vernietiging van den geopenbaarden godsdienst.

De mensch in de gelijkenisse Gods.

Vóór ik daar verder op inga, wensch ik te zeggen dat ik volkomen met den grooten Raadsman sympathiseerde, in zijn algemeen voorkomen bij die historische gelegenheid. Ik geloof dat toen God den mensch naar Zijn eigen beeld maakte, Hij den mensch maakte en niet den aap, noch eenig ander dierlijk wezen, waaruit de mensch later ontwikkelde. Ik geloof niet dat de eerste van ons geslacht een wilde was, of grotbewoner, die zijn vrouw het hof maakte met een knots en haar met geweld ontvoerde. Zulke schepselen mogen er bestaan. Ik betwist de bevindingen en de feiten der wetenschap niet — de echte wetenschap — die kennis is en geen veronderstelling. Maar ik ontken dat de groote vader van het menschelijk geslacht een wezen van die soort was.

Adam's verleden.

Adam was geen gewoon persoon. Hoe kon dat ook, met zoo'n zending en zulk een verleden als hij had? In den hemel was hij eer deze aarde was geformeerd, Michaël de Aartsengel, de aanvoerder der getrouwe geesten, die Lucifer en zijn opstandige scharen versloegen, waardoor zij het recht verkregen op deze planeet lichamen te ontvangen, „zielen” te worden, tot onbegrensde ontwikkeling en verhooging bekwaam. Welke Laterdaagsche Heilige kan twijfelen aan het feit dat Adam onder „de edelen en grooten” was, die in het boek van Abraham „vorsten” genoemd worden en die gekozen waren, eer zij in deze wereld geboren werden, om een voorname plaats in te nemen in het goddelijk drama, dat ten doel had de „lagere intelligenties” te helpen ontwikkelen, die God's zonen en dochters werden — wier bestemming door den alwijzen, algoeden Schepper vanaf het begin bepaald was.

Het eeuwige Evangelie.

Houdt wel in gedachte, dat het Evangelie van Jezus Christus niet slechts een soort van reddingsboot of brandladder is — een uitweg voor een gevaarlijken toestand. Het is meer dan dat. Het is een weg naar onbegrensde heerlijkheid en verhooging, het plan van eeuwigen vooruitgang, naar de wijsheid der Goden ontworpen, vóór de grondlegging der wereld. Adam's val was een deel van het groote plan. Hij bracht den dood, geestelijken en tijdelijken dood — want de goddelijke gerechtigheid eischt boete voor elke overtreding, — maar hij bracht ook het menschelijk geslacht teweeg, wat de sterfelijke lichamelijkekheid betreft, een geslacht verlost door het Groote Zoenoffer, dat Adam's schuld vereffende, de gebroken wet herstelde, de schaal weder in haar evenwicht terug-

bracht, en het recht weder herstelde. Vandaar kan de mensch, door het pad te volgen dat voor hem afgebakend is, tot volmaking voortvaren.

Het was Adam's zending ons in deze wereld te brengen. Het is Christus' zending ons van deze wereld te verheffen, wanneer het doel van ons verblijf hier vervuld is.

De bedelingen.

Adam was de eerste om het Evangelie te ontvangen en het te gehoorzamen, dat hem vanuit de Eeuwigheid in het Begin van den Tijd geopenbaard werd. Sedert zijn dagen is het herhaaldelijk op de aarde geweest, in een reeks van bedelingen, waar deze de grootste en laatste van is.

Adam presideert over al de Evangelie-bedeelingen, de Dispensatie van de volheid der Tijden daarbij inbegrepen — hij presideert over al deze, evenals de President der Kerk over al de Ringen van Zion en al de zendelingen daarbuiten presideert, hoewel elk in 't bijzonder een eigen presideerende macht bezit. Joseph Smith is het rechtstreeksche hoofd dezer bedeling en Adam is het hoofd van alle bedelingen. Hij volgt op Christus in het Priesterschap, en wanneer die goddelijke macht van den hemel wordt geopenbaard, „geschiedt dat bij Adam's autoriteit”. Dat zegt Joseph Smith.

De wereld heeft niet voor het laatst Vader Adam gezien. Hij komt terug, als de Oude van Dagen, om de profetie van Daniël te vervullen. Hij zal in de vallei van Adam-ondi-Ahman verschijnen, waar hij in zijn dagen zijn nageslacht zegende, hen voorspellende wat tot het laatste geslacht zoude gebeuren. Hij zal een raadsvergadering beleggen en zijn rechtvaardige nakomelingen verzamelen om hen voor de heerlijke komst van den Koning der koningen voor te bereiden.

Dat is een gedeelte van het goddelijk programma, zooals door hedendaagsche openbaring bekend gemaakt is.

Noch aap noch holbewoner.

Verbant uit uw gedachten, mijne hoorders — zoo iemand uwer dat idee is toegedaan — dat Adam, de Oude van Dagen, de groote Vorst en Aartsvader van ons geslacht ooit een in het bosch wonende aap, of zelfs een onverlichte holbewoner was. Hij wist meer aangaande godsdienst dan al de godgeleerden der wereld tezamen. Hij wist meer van de wetenschap — de bronnen van wetenschap — dan enig evolutionist ooit mocht gedroomd hebben te weten. Hoe kan iemand, wiens ziel gevoed is geworden met de openbaringen Gods, wiens verstand verlicht is door den geest van

het Evangelie, de gave des Heiligen Geestes, zich van Adam, de eerste van het menschelijk geslacht indenken, iets minder te zijn geweest dan de Bijbel van hem zegt — een man, die geformeerd is naar den beelde Zijns Makers? — wat gelijk staat met te zeggen dat de Maker denzelfden vorm heeft als de mensch.

Bryan antwoordde.

En nu wat de opmerking van kolonel Bryan betreft. Is het waar dat de vernietiging van den Bijbel de vernietiging van den geopenbaarden godsdienst wezen zou?

Naar mijn berekening zijn er ten minste drie boeken, behalve de Bijbel, die vernietigd zouden moeten worden vóórdat de geopenbaarde godsdienst verdwijnen kon. Ik bedoel het Boek van Mormon, Leer en Verbonden, en de Parel van Groote Waarde, welke drie boeken, met den Bijbel, de aangenomen standaardboeken zijn van de Kerk van Jezus Christus van de Laterdaagsche heiligen. Al deze heilige boekdeelen bevatten geopenbaarden godsdienst en zouden allen vernietigd moeten worden vóór hij verwoesting kon zien. En zelfs dan zou hij bestaan blijven, als iemand zooals Joseph Smith overbleef, om van God openbaringen betreffende Zijn wil te ontvangen.

Niet afhankelijk van Boeken.

Openbaring is niet van boeken afhankelijk. Zij is een eeuwig beginsel, een onafgebroken, altijd vloeiende fontein. Boeken kunnen komen en boeken kunnen gaan, maar openbaring zal eeuwiglijk voortduren.

De Bijbel is een der beste boeken die bestaan. Wij onderschatten hem niet.

Voor de Heiligen der Laatste Dagen is hij, behalve de fouten die er door verkeerde overzettingen ingeslopen zijn, Gods Woord. Maar hij is niet de bron der eeuwige waarheid, noch de grondvesten van alle rechtvaardigheid. Er is geen boek, dat op zulk een onderscheiding aanspraak kan maken. Godsdienst kon zonder den Bijbel bestaan, en hij bestond, zooals geopenbaard is van den Hemel, vóórdat die oude boekdeelen verzameld waren.

Er bestonden profeten vóór Mozes kwam, hij schreef de Pentateuch of vijf eerste boeken van den Bijbel; en hun geïnspireerde uitingen (waarvan sommigen in dezen dag in het licht zijn gekomen, zijn even heilig als de geschriften van Israël's grooten wetgever. Maar zij zijn geen plaatsverangers voor openbaring; zij vormen niet de fundeering van den godsdienst. De godsdienst staat op de Rots van Openbaring, en die rots is Jezus Christus, de Zaligmaker der wereld.

Sommige bijbelbeoordeelaars denken ontdekt te hebben, dat

Mozes de boeken niet geschreven heeft, die men meende dat van hem afkomstig waren. Maar in Joseph Smith kwam deze gedachte niet op, toen hij door den Geest van Openbaring de geschriften van Mozes vertolkte, zooals zij nu in de Parel van Groote Waarde voorkomen. Hij geeft duidelijk te kennen, dat Mozes de schrijver van het boek Genesis is. Het woord van een profeet van God is toch zeker zooveel overweging waard als de theoriën van geleerde onderzoekers en de hekelingen van de „hoogere critiek”.

Het Boek van Mormon is eveneens het Woord van God, en dat het zuiver vertaald is, hebben wij verzekering van den Heere voor gekregen, in Zijn verklaring aan de Drie Getuigen. Maar op het Boek van Mormon is onze godsdienst niet gebaseerd. Hij staat op een solider fundeering.

De Bijbel is niet het Evangelie, noch het Boek van Mormon, hoewel van beide gezegd kan worden, dat zij het Evangelie bevatten. Zulke boeken zijn verslagen van de ondervinding van het Evangelie onder de menschen en zijn een middel om de kennis der waarheid te bewaren en haar te overhandigen aan het nageslacht. Boeken zijn een groot gemak en zijn nagenoeg een onschatbaar bezit, maar zij zijn niet absoluut noodzakelijk. De godsdienst kon zonder dezen ook bestaan.

De wetenschap aller wetenschappen.

Maar hij kon zonder God niet bestaan. God is de bron van allen waren godsdienst en van alle ware wetenschap, geopenbaard of ongeopenbaard. Wat is wetenschap anders dan een deel van den godsdienst, een tak of vorm van openbaring? En wat is de godsdienst anders dan de wetenschap aller wetenschappen — de wetenschap van het eeuwige leven? Muziek, dichtkunst en andere kunsten — zij ook zijn vormen van openbaringen, middelen door den Gever van alle goede gaven gebruikt om het schoone en verhevene bekend te maken — dingen „waarnaar wij streven” en waar wij naar behooren te streven, want zij zijn deelen van de Goddelijke Boodschap, aanhangselen van het Eeuwige Evangelie.

Het huis Israëls.

De Bijbel is een geschiedenis van God's handelingen met een oud volk — het huis van Israël — de afstammelingen van Abraham, Izaäk en Jakob, in wie Jehova alle natiën wilde zegenen, en dat deed toen Hij uit het geslacht van deze Hebreuwsche aartsvaders, als de Verlosser der menschen, in deze wereld werd geboren. Hij zegende de wereld ook, toen Hij zijn uitverkoren volk onder de natiën der aarde verstrooide, hen aldus met het bloed der geloovigen besprengende, met het bloed dat in geloof naar den

Heere neigt, en met geesten, die de stem van dat geloovige bloed volgen. De Bijbel is eveneens een profetie van God's plannen met de menschen en een bewaarplaats van wetten en verordeningen, die Zijn oud volk geboden was te onderhouden.

Bestaande en verouderde wetten.

Sommige dezer wetten zijn nog steeds van kracht, in weerwil der vele eeuwen, die er tusschen liggen. Andere zijn verouderd en uit de mode geraakt. Dat kan van de Tien Geboden, de Bergrede, of de beginselen van het Eeuwig Evangelie niet gezegd worden, doch wel van vele andere plaatsen der Heilige Schrift. Zij zijn wel goed om te lezen, maar hun dagen zijn voorbij; zij komen bij het tegenwoordige geslacht niet te pas.

Hetzelfde kan gezegd worden van het Boek van Mormon en gedeelten van Leer en Verbonden. Zij hebben niet de minste betrekking op ons en ik zal u dat onmiddellijk bewijzen.

Nieuwe ophelderingen.

In de maand Januari van 1847 kampeerde het hoofdleger der Laterdaagsche Heiligen aan de Missouri-rivier, vóórdat zij de groote vlakten van het Rotsgebergte overtrokken. President Brigham Young, die toen het hoofd der Kerk was, maakte aan haar leden „het woord en den wil des Heeren” bekend, dat nu afdeeling 136 van Leer en Verbonden vormt. Het schreef al het volk der Kerk en die met hen meegingen, eer zij vertrokken voor, zich in gezelschappen van honderd, van vijftig en van tien te organiseeren (hiermede bedoelende de wagens). Dat beteekende, dat zij hunne ossen moesten inspannen en zich met hunne tentwagens moesten organiseeren als was bevolen, „met een verbond en eene belofte alle geboden en inzettingen des Heeren onzes Gods te onderhouden.”

Wel, dat gedeelte der openbaring is nog steeds van kracht. Van ons wordt nog steeds verlangd des Heeren geboden te bewaren, die geboden, welke op onze toestanden en voorkomende gevallen betrekking hebben. Maar van ons wordt niet verlangd onze ossen en wagens in te spannen en ons te organiseeren in gezelschappen van honderd, van vijftig en van tien en de vlakten over te steken naar het Rotsgebergte. Toch was dat gebod, hoe ook voor ons uit de mode geraakt, het woord en de wil des Heeren voor onze vaders en moeders, en onze grootvaders en grootmoeders, die in Januari 1847 aan de Missouri-rivier gelegerd waren.

Een andere opheldering.

Vele jaren geleden kwam een geleerd kerkhoofd der Grieksch Katholische Kerk naar Salt Lake City. Hij bezocht één onzer Avondmaalvergaderingen en had zich erg gestooten aan het gebruik van water bij het Avondmaal. Hij zeide na afloop tot mij: „Waarom doet u dat? Jezus Christus gebod het gebruik van wijn toen Hij het Heilig Avondmaal te Jeruzalem instelde.” „Jawel”, stemde ik toe, „en Hij gebod ook het gebruik van wijn toen Hij dezelfde verordening onder de Nephieten hier in Amerika instelde, zooals ons het Boek van Mormon mededeelt. Maar wat heeft dat met ons uit te staan? Wij leven in een andere tijdsbedeeling. Wij worden niet geregeerd door hetgeen Jezus den Joden gebod te doen, noch bij wat Hij den Nephieten gebod. Wij worden geregeerd bij hetgeen Hij de Laterdaagsche Heiligen gebiedt te doen; en het laatste woord, dat van Hem komt door zijn levend orakel aan het hoofd der Kerk, moet altijd heerschen over eenig vroeger gebod, dat Hij ons of een ander volk gaf. Wij zullen ook altijd wijn bij ons Avondmaal gebruiken, wanneer de Heere dat van ons verlangt; maar sedert Hij zeide, dat het er niet op aankomt wat wij eten of drinken bij zulke gelegenheden, zoolang wij het doen om Hem te verheerlijken, zullen wij water gebruiken.”

De Kerk van den Levenden God.

Er is geen boek goed genoeg om over de Kerk van God te predeceeren en haar handelingen te regelen. Boeken zijn geen voldoende gids voor een vooruitstrevend volk, dat op weg is naar het celestiale koninkrijk. Zij zijn goed zoover als zij strekken, maar zij gaan niet ver genoeg. Wij hebben iets beters — een levend, van den hemel geïnspireerd Priesterschap, met het herstelde Evangelie, de gave des Heiligen Geestes en het beginsel van onmiddellijke en voortdurende openbaring. Andere kerken zijn gebouwd op boeken, overleveringen, besluiten van raden en synoden, persoonlijke verklaringen, leerstellingen van menschen, mogelijkheden en waarschijnlijkheden. Maar de Kerk van den Levende God staat waar Hij haar heeft neergezet, op de Rots van Goddelijke Openbaring en de poorten der hel kunnen haar niet overweldigen.

Een dapper gevecht.

Neen, vriend Bryan. U bedoelde goed en u streedt dapper voor de waarheid zooals u die zag, hoewel eenigszins door overlevering of wellicht door omgeving verward. En de Heere zal u er voor zegenen en Zich uwer herinneren wanneer Hij zijn juweelen opstelt. Maar u schoot toch te kort door het gemis aan verder licht en begrip.

Neen, de vernietiging van den Bijbel zou niet alles vernietigen wat God heeft geopenbaard. Het zou niet vernietigen wat andere goede boeken bevatten, noch den hemel sluiten voor toekomstige openbaring. Het zou enkel een geschiedenis of een handboek voor den godsdienst doen verdwijnen, één der middelen, die door den Almachtige gebezigd werd om de waarheid, zooals de Hemel haar openbaarde, onder de menschen te bewaren.

Waarheid de eeuwige.

Wat is waarheid? Joseph Smith zegt: Het is de kennis der dingen, zooals zij zijn, zooals zij waren, en zooals zij zullen zijn." John Jacques, geïnspireerd door de Muze der Poëzie, dat slechts een andere naam is voor den God der Waarheid, bouwde op dezelfde groote gedachte, toen hij ons dit prachtig gezang gaf:

O zeg, wat is waarheid? De grootste schat;
Aardsche weelde is hem niet gelijk;
Onschatbaar zal waarheid voor iedereen zijn,
Als de Vorstelijke troon wordt gerekend slechts schijn,
Wordt gerekend als stof en als slijk.

O zeg, wat is waarheid: De schoonste prijs,
Voor het streven van goden en mensch.
Ga, zoek in de diepte, of ze daar ook zij.
Of stijg naar omhoog in der engelen rei
Z' is het voorwerp van edelsten wensch.

De scepter ontvalt dra des dwingelands hand,
Als hij tegen gerechtigheid strijdt;
Maar d' eeuwige waarheid zal staan immer pal,
Niets kan haar verand'ren of brengen ten val.
Zij weerstaat zelfs den tand van den tijd.

Zeg dan, wat is waarheid? Het laatst en het eerst,
Zij is buiten de grens van den tijd;
Moog' hemel en aarde ook eenmaal vergaan,
Wat er ook geschiede, blijft waarheid bestaan,
Onveranderlijk in eeuwigheid.

(Overgenomen uit „de Utah-Nederlander“.)

*Lof is een drank die den sterke krachtiger maakt
en den zwakke benevelt.*

DE STER

NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: JOHN P. LILLYWHITE - ASSISTENT: A. SIEVERTS

MOEDERSDAG.

Waarom is het dat jaarlijks een dag wordt vastgesteld ter hulding van onze Moeder? Wat zijn de gedachten, die in ieder rechtschapen mensch behooren op te wellen? Voor groot en klein is het een dag, die besteed wordt aan de zoete herinneringen van het verleden en aan de dingen, die onze Moeder nog voor ons doet. En naarmate wij den leeftijd van verantwoordelijkheid hebben bereikt, zullen we meer verplicht zijn deze gedachten te kweeken en te koesteren.

Moeder — het woord moeder gaat door het diepste der ziel, voor hen, die haar gekend hebben en haar vroegtijdig moeten missen. Het woord moeder wordt in werkelijkheid pas dierbaar, wanneer men afwezig is van het ouderlijk tehuis. Dan wordt pas gewaardeerd de goedheid en teederheid, waarmede wij behandeld werden, toen wij nog bij haar waren en die we gedurende die afwezigheid moeten missen. Vele malen is het gebeurd, dat voor menschen, wanneer alles hun tegenliep op maatschappelijk gebied en wanneer alle vrienden hen verlaten hadden, het moederhart nog even fier en met verdubbelde teederheid klopte en heeft hun gesterkt door hen woorden van moed in te spreken. Ook voor misdadigers, wier lot het was hun leven in de gevangenis door te brengen, is het vaak gebleken, dat moeder de grootste steunpilaar was; zij had altijd voldoende vertrouwen in haar kind om te gelooven dat hij daar geheel buiten zijn schuld was.

Onverschillig hoe een kind ter wereld gebracht wordt, Moeder koestert een onuitsprekelijke liefde voor allen, ja, zelfs zij, die gebrekkig geboren worden, worden met meer teederheid verzorgd, uit louter medelijden voor hun hulpbehoevenden staat.

Niettemin, een moederhart is het meest trotsch, wanneer haar kinderen opgroeien als mannen en vrouwen in de maatschappij, maar 't meest als medeburgers in het Koninkrijk van God, medewerkende met alle macht om het Koninkrijk van God op de aarde uit te breiden.

Voor al tot de kinderen wil ik deze woorden zeggen, dat zij dankbaar mogen zijn om het voorrecht te hebben uit eerbare ouders geboren te zijn, die gewillig waren dit Evangelie van

Jezus Christus aan te nemen, wetende dat door het Evangelie hun kinderen beter in staat zouden zijn de stormen des levens te weerstaan.

God zegene onze *M o e d e r s*, die ons het leven gaven, dat wij haar wederkeerig in volkomen liefde zullen gehoorzamen en alle dingen mogen vermijden, die haar zullen zeer doen. Mogen ook zij, wier Moeder reeds naar de andere zijde is geroepen, zichzelf voorbereiden in dit aardsche leven, door nauwkeurig alle plichten na te komen, opdat, wanneer ge haar zult wederzien, ge ook haar gelukkig zult maken met te zeggen dat ge in de volste mate uw plichten betracht hebt, waarvoor ge hier op aarde geplaatst waart, en zij blij zal zijn u bij de hand te nemen en u aan uw Hemelschen Vader voor te stellen, als dengene voor wien zij haar leven geofferd heeft op het altaar van Moederschap.

Omdat door sommige naties een dag in het jaar is vastgesteld ter eere van Moeder, willen ook wij als Heiligen der *Laatste Dagen* niet uit het oog verliezen dat wij haar dagelijks moeten vereeren door haar als een Moeder te bejegenen.

A. S.

MOEDER-MIJN.

De schoone dingen in dit leven,
 Zijn, 't is waar, in volle maat gegeven.
 De sterren zijn bij duizenden te noemen,
 En ook de vogels en de bloemen.
 De dageraad, en als de zon ter kimme glijdt
 Zijn wondervol en schoon steeds, wijd en zijd,
 Maar in dit grootsch natuur-festijn,
 Is er slechts ééne „Moeder— Mijn”.

VERSLAG DER GRONINGSCH E CONFERENTIE, gehouden op 17 en 18 April.

Zaterdagavond om 6,30 ving de Conferentie aan in den vorm van een zendelingen-vergadering, die geleid werd door den Pres. der Zending, J. P. Lillywhite. Vele belangrijke dingen werden besproken betreffende het zendingswerk. De tevredenheid getuigde van den goeden uitslag der bijeenkomst.

De Zondagmorgen-vergadering, welke gehouden werd in het „Concert-Huis”, Poelenstraat 6, werd aangevangen met het zingen van lied 1. Ouderling Chas. P. Mietus zond een gebed op. Het Groninger Zangkoor, onder leiding van Br. M. Baptist, zong daarna lied 41. Conferentie-Pres. van Groningen, ouderling J. v. d. Werff, sprak eenige woorden van welkom, waarna de bijeenkomst

door de volgende ouderlingen toegesproken werd: J. J. Draaijer, Ernest Landwaard, J. D. Kooijman en Hendrik Poelman.

Ouderling Draaijer van Sneek, wees er op dat Christus ons in alles een voorbeeld is geweest, met het doel om ons terug te leiden tot den Vader. Ouderling Landwaard, Conf.-Pres. van Amsterdam, sprak naar aanleiding van Joh. 17:3. „Dat wij zonder een kennis van den Vader en den Zoon niet zalig kunnen worden en dat de Schrift ons voornamelijk kan helpen die kennis te verkrijgen. Door de Schrift verstaan wij dat Christus het uitgedrukte beeld van den Vader was, of met andere woorden, Christus was de openbaring van den Vader onder ons”, was zijn betoog.

Als tusschenzang zong het zangkoor lied 170. Ouderling Kooijman, Conf.-Pres. van Rotterdam, las het 7de Artikel des Geloofs van de Hervormde Kerk voor, hetwelk luidt als volgt:

„Wij gelooven dat deze Heilige Schriftuur den wil van God volkomen vervat, en dat al hetgeen de mensch schuldig is te gelooven om zalig te worden, daarin genoegzaam geleerd wordt.” Spreker betoogde, dat, als de hervormden dit werkelijk geloofden, dan moesten zij ten minste een herstelling verwachten, wijl de Schrift dit genoegzaam aantoonde. Hij besloot met zijn getuigenis te geven dat dit alreeds in werkelijkheid heeft plaats gevonden en het is om die reden, dat wij hier zijn om van dit feit gewag te maken.

Ouderling Poelman van Rotterdam, nam als tekst Hand. 26:27: „Geloofst gij, o koning Agrippa! de profeten? Ik weet dat gij ze gelooft.” Spreker stelde dezen tekst gewijzigd voor de aanwezigen, hen vragende of zij ook het profetische woord geloofden; daarna verklaarde hij de groote veranderingen, die plaats gevonden hebben na den tijd der Apostelen.

Tot slot werd lied 6 gezongen. Dankzegging door ouderling S. Reed Andrus, van Delfzijl.

Om 2 uur werd de samenkomst op het Schuitendiep begonnen met het zingen van lied 17. Gebeden werd door ouderling D. G. Thomas van Groningen. Verder werd lied 20 gezongen.

Nadat het Avondmaal bediend was, werden de leiders der Kerk en der Zending voorgesteld tot ondersteuning en allen waren eenparig voor hun leiders.

De volgende ouderlingen spraken in deze vergadering: John Zilverschoon, W. K. Potts, Wm. F. King, G. Doezie en Wm. Postma.

Ouderling Zilverschoon wees op de noodzakelijkheid van den doop om in te gaan in het Koninkrijk der hemelen. Ouderling Potts toonde aan, dat wij niet onze tijdelijke zaligheid zouden veronachtzamen en dat slordigheid en onattent zijn ons tegenwerkt om tijdelijke zaligheid te verkrijgen. Ouderling H. Poelman zong nu een solo: „Ik weet dat Mijn Verlosser leeft.”

Ouderling King van Amersfoort, die toen het woord kreeg, toonde aan, hoe dat, indien wij niet het beste wat in ons is, voor het Evangelie geven, het tot ons eigen schade zoude uitwerken.

Ouderling Doezie van Amsterdam betoogde dat het Evangelie voor ieder een persoonlijke zaak was en dat ieder het voor zichzelf ten nutte moet maken, door er zijn leven naar in te richten.

De laatste spreker, ouderling Postma, had inderdaad onderzonden, dat de woorden van Christus waar zijn, waar Hij zeide: „In de wereld zult gij verdrukking hebben”, daar hij vele moeilijkheden ondervindt in het verspreiden van de boodschap.

Als slotzang werd lied 47 gezongen, waarna ouderling G. V. Ricks een dankzegging opzond.

De avondvergadering, die ook in het „Concert-Huis” gehouden werd, ving om 7 uur aan met het zingen van lied 63. Ouderling A. M. de Young smeekte een zegen af. Lied 67 werd vervolgens gezongen. De eerste spreker, ouderling L. D. Olpin, werkzaam te Delfzijl, nam als voorbeeld Lehi's droom en verklaarde dat het nog steeds inspanning kost om tot den boom des levens te komen.

Zuster L. D. Lillywhite, presidente der Z. H. Vereeniging hier te lande, kreeg nu het woord en gaf een krachtige verklaring van het 3de Artikel des Geloofs: „Wij gelooven dat door het verlossingswerk van Christus, alle menschen kunnen zalig worden, door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het Evangelie.” Het Groninger Zangkoor zong daarna een loflied: „'t Hijgend hert der jacht ontkomen”, waarna ouderling v. d. Werff als volgende spreker optrad. Hij legde in 't bijzonder nadruk op ons geloof door middel van de Schrift.

President J. P. Lillywhite was de laatste spreker en beantwoordde één van de vragen, die op het strooibiljet voorkwam: „Wat is algemeene zaligheid?” Spreker toonde aan, dat wij allen deelen in een algemeene zaligheid door het werk, dat Christus voor ons deed. Maar zaligheid, zooals wij die verstaan, zeide hij, die ons buiten het bereik van al onze vijanden sluit, kan alleen verkregen worden door Christus in alles te volgen. Niet alleen te gelooven met onze lippen, maar te doen wat Christus deed, Zijn Evangelie te leven en ook te bedienen, zooals Hij en Zijne apostelen het deden, zonder ook maar het minste daarvan af te wijken, opdat wij niet onder den vloek zouden komen, die Paulus uitsprak op allen, die een ander Evangelie zouden brengen. Lied 108 werd tot slot gezongen door het zangkoor. Ouderling True B. Harmsen eindigde met dankzegging. En allen deelden in die dankbetuiging, want de vergaderingen waren inderdaad rijk geweest aan voedsel voor de ziel en ieder ging met nieuwen moed huiswaarts.

J. D. K.

INDIEN GE VOLMAAKT WILT ZIJN.

„Wat we door hardnekkig volhouden doen, wordt gemakkelijker om te doen, niet dat de aard van de taak veranderd is, maar onze begaafdheid om die taak te doen, is vergroot.”

Zeker, dit gezegde is juist zoo waar als de naald van het kompas naar het Noorden wijst, want iedere inspanning, die in werking gesteld wordt in 't nasporen van kennis en rechtvaardigheid, in 't gedurig trachten om onze begaafdheid te vergrooten, om den grootsten dienst van het leven te presteeren, zal nimmer onbeloond zijn, maar zal met goed gevolg bekroond worden, indien ons streven naar die dingen in ernst en met een onleschbaar verlangen wordt gedaan.

't Leven is werkelijkheid en ernstig en is aan ons gegeven voor een goddelijk doel en degene, die een volheid van 't leven wil verkrijgen, behoort in zichzelf al de eigenschappen van de Godheid te ontwikkelen, Hem te leeren kennen en Hem gelijk te worden. „En dit is het eeuwige leven, dat zij u kennen, den eenigen waarachtigen God en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt.”

Om deze kennis te bezitten, wordt veel inspanning vereischt en dikwijls groote opofferingen. Het uitwerken van onze zaligheid is geen gemakkelijke taak. Het pad dat naar volmaking en eeuwige heerlijkheid leidt, gaat dikwijls door het Gethsémané al kronkelend naar den Calvarie-berg. Het pad van beproeving en droefenis is herhaaldelijk Godes wijze om zijn kinderen naar het Beloofde Land te leiden en indien we de plaats bereiken waar onze vermoeide ziel rust zal vinden, zullen we weten en verstaan dat Gods weg de beste is.

Er zullen natuurlijk teleurstellingen zijn; er zullen oogenblikken wezen dat het een verleiding is om laks te worden in ons werk; maar in deze tijden, wanneer het werk het zwaarste op ons drukt, weest vertroost onder de gedachten, dat er vele anderen voor en achter u zijn, die denzelfden weg volgen, die allen ongetwijfeld dezelfde moeilijkheden smaken, die gij als onoverkomelijk beschouwt. Wat zij hebben gedaan, en nog doen, en zullen doen, kunt gij ook doen; zij zijn niets beter dan u en misschien in vele dingen niet zoo goed voorzien als u. Dus verwin kracht van hun pogingen en herinner u dat de „gepolijste steen alleen zijn pracht ontvangt, door in aanraking met de schurende oppervlakte te zijn.” En telkenmale ge traag wordt of aarzelt, zal iemand, die op denzelfden weg is, u voorbij glippen.

„Dan opwaarts, met een heldhaftigen geest, en omgord uzelve voor den strijd van het sterfelijk leven en den strijd met den grooten engel der verwoesting, die ons pad bestrijdt! Indien hij duizenden overheerscht heeft, zoo hebben duizenden ook hem onderdrukt.

En ook gij moogt hem overwinnen!" „Wat we door hardnekkig volhouden doen, wordt gemakkelijker om te doen, niet dat de aard van de taak veranderd is, maar onze begaafdheid om die taak te doen is vergroot".

Op het pad van een bekwaam, vastberaden en moedig mensch zijn hinderpalen en teleurstellingen slechts rotssteenen waarop hij klimt, en de bittere ondervindingen van tegenspoed en tegenstand zijn alleen maar aansporingen voor grooteren ijver en edeler pogingen.

We moeten altijd naarstig zijn en naar vooruitgang streven. Naarstig zijn beteekent met alle macht te werken, met geheel ons hart op te gaan in 't geen we doen. Niets in de wereld kan een mensch meer tot zijn naaste aanbevelen dan oprechte ijver en niets kan vlugger 't vertrouwen doen verliezen dan een trage behoefte aan belangstelling. Deze gedachte is op zeer schoone wijze voorgesteld in de gelijkenis van de „Talenten", door den Meester gebruikt. (Mattheus 25: 14-30).

De man die een talent ontvangen had, was beschroomd, en traag. Hij bezat geen moed, noch het verlangen om de waarde van zijn talent uit te vinden of hoe die te gebruiken, daarom begroef hij het in de aarde. Toen de Meester kwam om met hem af te rekenen, zeide hij tot zijn Heer: „Ik kende u, dat gij een hard mensch zijt, maaiende, waar gij niet gezaaid hebt, en vergaderende vanwaar gij niet gestrooid hebt; En bevreesd zijnde, ben ik heengegaan en heb uw talent verborgen in de aarde; zie, gij hebt het uwe". (Mattheus 25: 24-25).

De Heere bestrafte den tragen dienstknecht voor zijn trouwe- loosheid en zijn gebrek aan waardeering en gebod, dat zijn talent van hem genomen zou worden, en aan een anderen man gegeven, die tien talenten had en dat zijn niet-winst-gevende dienaar in de buitenste duisternis geworpen zou worden.

De trage dienstknecht kwam te kort aan geloof, ijver en moed, dat altijd de prijs van succes is en verloor daarom zijn talent omdat hij de waarde ervan niet ontdekt had. Zoo zal het altijd wezen wanneer God iemand een zegen (een talent) aanbiedt en hij die weigert aan te nemen (te gebruiken), zal die van hem wegge- nomen worden en zal gerekend zijn onder de niet-winstgevende dienstknechten. Aldus wordt in deze gelijkenis van de talenten, naar ik meen, het geheele doel (de plicht) des levens duidelijk gemaakt, n. l. het uitvinden en gebruiken onzer talenten; met andere woorden om de beste en hoogste eigenschappen in onszelven te vinden en die te ontwikkelen. En het is zeker, in het ont- wikkelen dezer innerlijke krachten is noodig, dat men het beste moet zien, voelen en weten, wat de reinsten en edelsten onzer gevoeld hebben en weten. Dit kan alleen gedaan worden door voortdurende inspanning, oprechten ijver, levend geloof en vast-

beradenheid in liefde voor God en in 't onderhouden Zijner geboden.

Dus, wanneer ge uw talent gevonden hebt en uw leven, gebruikt het en geeft ervan door met hart en ziel dienst te doen in uw Vaders Koninkrijk, en doe het onbeschroomd. Geef het in geloof, met macht en liefde, in het verdedigen der waarheid, en in het handhaven van rechtvaardigheid. Geef het met die toewijding aan God, die Zijn wetten als de Hoogste beschouwt en niet gediend kan worden met het oog op belooning, noch voor eer, of om door de menschen geprezen te worden, maar voor de vreugde om ons best te doen, rein te leven en zoo te blijven, onszelven te heiligen en te offeren voor anderen.

Als ik het leven van den Meester nauwkeurig bestudeer en de vele wonderbare dingen welke Hij deed, erken, dan versta ik dat het geheele doel (de plicht) van het leven, en het pad dat naar geluk en het eeuwige leven leidt, door de valleien van gehoorzaamheid en over de bergen van dienstbaarheid gaat. Deze gedachte is volkomen en op schoone wijze voorgesteld in al Zijn wonderbare leeringen en in al Zijn daden, want werkelijk Zijn talenten en Zijn leven waren aan den dienst voor anderen toegewijd.

Zeker, Zijn leven was het grootste dat ooit geleefd werd. Het was een gave en werd besteed door alles te geven. De man van droefenis had geen plaats om Zijn hoofd te leggen. In een wereld geboren, die Hem haatte en vervolgde, bad, streed en pleitte Hij toch in Gethsemané in tranen en zielskwellung. Op den Calvarieberg verkwijnende Hij en offerde Zich om een plaats van eeuwige heerlijkheid en geluk voor te bereiden voor u en voor mij en voor de geheele wereld. Hij kende geen eigenliefde. Voor anderen heeft Hij gewerkt en geleefd. Voor anderen heeft Hij geleden, Zijn bloed vergoten en is Hij gestorven. Zeker dit was het volmaakte leven. Want Hij vond Zijn leven en gaf het. Gaat gij daarom heen en doet alzoo; en gedenkt dat de Meester het gezegd heeft. „Die zijn ziel vindt, zal ze verliezen; en die zijne ziel zal verloren hebben (die haar vindt en weggeeft) om Mijnentwil, zal ze vinden. (Matth. 10: 39).

Pres. J. P. LILLYWHITE.

Daar staat de maan gerezen!
 Zij schijnt maar half te wezen,
 Toch is zij 't waarlijk niet!
 Zoo is er meer daar boven
 Dat dwazen niet gelooven,
 Omdat hun sterf'lijk oog 't niet ziet.

BERICHTEN UIT DE AMSTERDAMSCH E CONFERENTIE

Te Wieringen werd een goedbezochte en zeer aangename openlucht-vergadering gehouden op Maandag 5 April, 2den Paaschdag, 's namiddags om 3 uur. Nog nimmer, voor zoover als bekend is, was daar het Evangelie verkondigd. Als gevolg van het werk aldaar gedaan door ouderlingen W. Gordon Rose en Ray J. Hutchinson van Den Helder, waren er ongeveer 150 personen gedurende de bijeenkomst aanwezig, alhoewel het weer niet al te gunstig was. Verschillende leden der gemeente Den Helder waren daar. Sprekers waren Br. J. Snieder van Den Helder en ouderling E. Landwaard, conferentie-pres. van Amsterdam. Meer dan 200 boekjes en 2 Boeken van Mormon werden verkocht en vele tractaten uitgereikt. Wij hopen nog vele vruchten van dit werk te zien voortkomen en hopen dat de weg mag geopend worden tot het houden van vele dergelijke vergaderingen.

E. LANDWAARD (Conf.-Pres. van Amsterdam)

Aangekomen.

Ouderling C. Fred. Berghout is op Zondag 18 April te Rotterdam aangekomen. Utrecht is de stad, waar hij voorloopig zijn plichten zal waarnemen.

*Ledig smart of droog een traan
Breng een enk'len zegen aan,
Doe een woord van liefde hooren,
En uw dag is niet verloren.*

INHOUD.

De eerste van het menschelijk geslacht werd geschapen naar Gods gelijkenis. Godde- lijke openbaring een eeuwig beginsel blz. 129	Verslag der Groningsche Conferentie blz. 138
Moedersdag " 137	Indien ge volmaakt wilt zijn " 141
Moeder Mijn " 138	Berichten uit de Amsterdam- sche Conferentie " 144
	Aangekomen " 144

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.